

τή δύναμή της. Τέλος απάντησαν ένα πλάσμα αλλοιώτικο.

- Κικιρίκο! Τί είσαι σύ; ρώτησε ο πετεινός.
- "Ανθρωπος, είπε ο άνθρωπος.
- Θέλεις δουλειά;
- Τί μπορείτε να κάμετε;
- 'Εγώ ξέρω πότε θα βρέξει και θα ξαστερώση. Ξέρω τής ώρες τής νύχτας και τής 'μέρας.
- Καλός είσαι. 'Αξίζεις πειό πολύ από ρωλόγι.Κ' ή γυναίκα σου τί δουλειά κάνεις;
- Αύγ.
- "Ας έρθη κι' αυτή. Μ' άρέσει γιατί, βλέπω, έχει και τὰ λόγια μαζωμένα. Σιχαίνομαι τής γλωσσούδες.

"Εμειναν κοντά του και τόν δούλευαν. Ήταν εύχαριστημένος ο άνθρωπος απ' τή δουλειά τους. Είχε τής όρνιθας τ' αύγά και του πετεινού τὰ διαλαλήματα. Ή όρνιθα όμως δέν τόν χώνευε. Φύλαγε να του δείξη τή δύναμή της. Μια 'μέρα ο άνθρωπος χρειάστηκε ένα αύγό. Πήγε στη φωλιά, δέν ηύρε. "Επιασε τήν όρνιθα να ιδή άν τόχε. Πρώτη φορά πάθαινε ή όρνιθα τέτοιο κακό. Μέσ' τὸ θυμό της ηύρε και τή φωνή της

— Κικιρίκο! Θα πεθάνης! είπε.

— Τί είπες, μωρή βρωμούσα; Έκαμε ο άνθρωπος. Πώς λάλησες έτσι; Θα μ'ε κάμης τώρα και τόν κόκκορα; Θα σε διορθώσω!

Και τής έκοψε τὸ λαρύγγι. 'Από τότε, άμα ή όρνιθα λαλή σαν πετεινός, τή σράζουν για να δείξουν τὸ κακό μάντευμα. Κ' έτσι ο πετεινός έμεινε χηρευάμενος. "Ομως γλήγορα παρηγορήθηκε.

Αυτή ήταν ή μούρα του πετεινού και τής όρνιθας.

Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΛΙΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΥΦΗΓΗΤΗΣ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩ

ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 82

ΛΕΚΤΑΙ 3—5 Μ.

σωτηρία του στη γλιωφόρα των κτιών του. Οι Μακεδόνες τὸ νόησαν μία κραυγή χαρῆς, ένας ἀλαλημός για τή νίκη ἐπάραξε όλον τὸν ἀγέρα· με δρομή ἐχυθήκαν ἀπάνου στους βάρβαρους που ἔγερναν ὅλοι μαζή τες πλάτες σκιαγμένοι και δειλιασμένοι. 'Εσκοτώθηκαν πολλοί, ὡς πού τὸ βράδι ἐπλάκωσε· και οι Μακεδόνες κουρασμένοι ἀπὸ τή σφαγή κι' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, ἐδαλθήκαν να ψάλουν νικητήρια τραγούδια κ' ὕμνους για τὸν 'Αλέξαντρο τὸ σαρκωμένο θεό.

Τότες μ' ἐσίμωσε ο Διονυσόδωρος ἀχνός και λυπημένος. «'Ενίκησε» μούπε ο δ' ἔχτρος μας, Καμπάσπη. Καινούριες δόξες, καινούριες νίκες τὸν ἀναμένουν· ή 'Ασία τὸν προσκυνάει· ποιός θα γδικήσει τή Θήβα; » 'Ετρεμε. «'Αδερφή μου» εἶπε κλαίοντας. — «'Εσύ Καμπάσπη» ζακολούθησε μυστικά «ἐσύ πού σ' ἀτιμάζει με τὰ φιλιὰ του, θυγατέρα τὸ 'Αρχίτα, θυμήσου τὸς πρόγονούς σου τὸς Βοιωτάρχες· πάρε τὸ μαχαίρι τούτο και σφάζε τὸ νικητὴ τὸν Κοδομανοῦ· γράψε τὸν ὄνομά σου με χρυσὰ ψηφιά στην ἱστορία τής πατημένης 'Ελλάδας.»

"Αλλο λόγο δέν ἐπρόφερε κ' ἔφυγε ἀπὸ σιμά μου ἀφίνοντας μου τὸ μαχαίρι. Κι' ὡς τόσο ἐρχόνταν ή διαταγή να διαδοῦμε και μεῖς τὸ ρέμα, και μ' ἔδηγησαν σκοτισμένην σε μίαν πανώρηνα σκηνή μεγάλη σαν παλάτι (τὴ σκηνή τὸν Κοδομανοῦ), ὅπου ο 'Α-

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τὴν 'Ελλάδα ἄρ. 10.—Για τὸ 'Ἐξωτερικὸ φρ. 10

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κισόκια τής Πλατείας Συντάγματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου ('Οφθαλματρείο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου ('Ομόνοια)στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα, 'Εξάρχεια), στὸ βιβλιοπωλεῖο «'Εστίας» Γ. Κολάρου.

Στὸν Πειραιά: Καπνοπωλεῖο Γ. Σηροῦ. ὁδ. Βουδουλίνας ἄρ. 1, σιμά στην Τρούμπα 'Η συντρομή πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΦΙΛΟΣ

πολύτιμος διαβάζοντας τὸ ἄρθρο μας «Κομματικὲς ἀνάγκες» πὸ δημοσιεύθηκε στὸ 143 φύλλο τοῦ «Νουμά», μᾶς γράφει τὰκόλουθα:

«... Κατηγορεῖτε τὸ μάρμαρα-Θοδωρῆ πὸς θέλει να κάνει οικονομίεσ· μὰ ὅλο τὸ 'Ἔθνος νομίζει ἕνα τέτιο ἔργο θεόστοιλο, και εἶναι πραγματικά, γιατί ἄλλιῶς χρεωκοποῦμε· ἂν όμως χίλιοι ὑπάλληλοι θὰ ὑποφέρουν ἀπ' αὐτὸ, πρέπει να ξέρονμε πὸς τὸ Κράτος χρέος δέν ἔχει να θρέφει ἀργόμισθους, και ἄλλος δὲ φταίει παρὰ ο ψευτοκόντες πὸς τὸς διόρισε. Τί χρεία εἶτανε να κάνει καινούριους νομοῦς, δικαστήρια, δεσποτῆτα κτλ. και να θρέφει στην 'Αθήνα δυόμιση χιλιάδες Κορφιάτες για να παίρνει ἐδῶ στους Κορφοῦς ὀχιτὸ βουλευτάδες; 'Οποιος σκέφτεται για τὸ σφέρο τοῦ Γένους μας, πρέπει σήμερα

λέξαντρος μ' ἐδέχτηκε με φεγγόβολα μάτια, μ' ἐφίλησε και μούπε μ' ἀγάπη.

«Τὸ καλύτερο βραβεῖο τοῦ πολέμου μου εἶσαι ἐσύ, ὦ Καμπάσπη, περισσότερο παρὰ ή νίκη μ' ἀρέσει ή θωριά σου.»

"Ἴδρος κρύος ἔτρεχε σ' ὅλο μου τὸ κορμί. 'Ο Διονυσόδωρος μ' εἶχε ὑποτάξει στη θέληση του· τὰ φλογερά του λόγια ἐσήμαιναν ἀκόμα σταυτιὰ μου, και μού φαινόταν πὸς ή πατοῖδα μούδινε τήν κατάρα της. 'Η ζωὴ δέν ἄξιζε τίποτα για μένα· αἰστάνθημα πὸς ή σκλαβιά μου τήν ἐμάρανε.

Στὴν ἀγκαλιά μου ἀποκοιμήθηκε ο Λέοντας χορτάτος ἄιμα και χορτάτος ἔρωτα· ή στιγμή εἶχε ἐρθεῖ· ή καρδιά μου εἶχε ἀποχτήσει ἀντρικια γενναιότητα. "Επιασα τὸ μαχαίρι. Μὰ στὸ λίγο φῶς τής νυχτικῆς φωτιᾶς εἶδα τὰ μελανὰ μάτια τοῦ ἥρωα να λάμπουν κοιτάζοντας με· τὸ μαχαίρι μού ξέφυγε· κι' ο 'Αλέξαντρος μ' ἐπιασε με τὸ βαρὺ του χέρι ἀπὸ τή ζώση, μ' ἐσφιξε ἀπάνου του και μ' ἐφίλησε λέγοντας:— «'Απὸ τὸ χέρι σου γλυκός εἶνε κι' ο θάνατος, Καμπάσπη.» 'Εγὼ ἔκλαψα.»

'Ο 'Απελλῆς τήν ἐκοίταζε τρομασμένος. 'Η ὠμορφάδα της ἐφεγγε μ' ὄλη της τή λάμψη, σαν ὅταν ο ἥλιος μεσημεριάζει· ἕνας ἴδρος ψιλός ἔβρεχε τὸ κορμί της και τὸ στήθι της ἐλάγκευε, ὅπως τῶν

να ὑποστηρίξει τήν πολιτικὴ τοῦ Ντεληγιάννη, κι ἄς ἔκαμε ἄλλοτε σφάλματα. Τώρα θὰ κάμει οικονομίεσ πολλές, θὰ ἀγοράσει ντουφέκια ἀναγκαιότατα, θὰ κάμει μόνιμους τὸς ὑπάλληλους. Δέν εἶναι και τὰ τρία καλὰ για τὸν τόπο; "Εκλεισε μύλας τὰ χαρτοπαίγνια πούναι ή μεγαλύτερη πληγή τοῦ 'Ελληνισμοῦ κ' ἐφοβέρισε τὸ ἐδῶ Καζίνο ὅπως τὸῦπρεπε. "Α δέν εἶναι ο Ντεληγιάννης πρωθυπουργός, θάναβεῖ ὀπισω ο ψευτοκόντες, ἄνθρωπος πὸς ὄνειρεύτηκε να κάμει τήν Κέρκυρα Μόντε-Κάρλιο.

Αὐτὰ μᾶς γράφει ο φίλος και καθὼς τὰ γράφει δέν ἔχουμε να πούμε τίποτα ὀσωτὰ τὰ βρισκουμε. 'Ο Ντεληγιάννης φέρθηκε τίμια στὸ ζήτημα τοῦ Καζίνου και πρέπει να τὸν ἐγνώμονοῦν οἱ Κορφιάτες. 'Αλλὰ κ' ἔμεῖς δὲ χτυπήσαμε στὸ ἄρθρο μας ἐκεῖνο τῖς οικονομίεσ του. Να γίνον οικονομίεσ, κανεῖς δὲ λέει ὀχι, μὰ οικονομίεσ τίμιεσ και λογικῆσ. Να καταργηθοῦν οἱ θέσεσ τοῦ λούσσου, και ὀχι οἱ θέσεσ τής ἀνάγκης. Με τήν κατάργηση ἐκατὸ ή διακόσιων Εἰρηνοδικειῶν δὲ σώζεται τὸ 'Ἔθνος, ὅταν ἄλλεσ θέσεσ περσιτέσ κραινοῦνται μ' ἐδλάβεια για να ἐξοικονομοῦνται φίλοι τοῦ κόμματου.

Και στην ἄλλη 'Υπουργία του ο Ντεληγιάννης ἔκαμε οικονομίεσ καταργώντας τὸς ἡμεροδῆχτεσ τῶν δημόσιων γραφειῶν και τὸ πλεῖον πὸς ρηχνότανε στους γάτους τῶν 'Υπουργείων, μὰ ἀπὸ τήν ἄλλη μεριά ο ἴδιος χάλασε τὸν κόσμο να ξαναγίνον ἐκλογῆσ—πρᾶμα πὸς νόστισε ὀχι λίγα στὸ 'Ἔθνος.

'Εμεῖς ζητήσαμε κι ἀπὸ τὸ Ντεληγιάννη κι ἀπὸ τὸς ἄλλουσ πολιτικοῦσ μας ἄμα σκεφτοῦνε σοβαρὰ για οικονομίεσ—πὸς κανεῖς δέν τὸ ἀρνιέται πὸς εἶναι ἀπαραίτητεσ—να μεταμορφωθοῦν πρῶτα πρῶτα οἱ Κρόνουσ, καταβροχθίζοντας τὸ ἴδιο τὸ τέκνο τουσ, τὸ Κόμμα. 'Οσο μένει αὐτὸ τἀναθεματισμένο στη ζωή και ὀσο φροντίζουν οἱ φιλόστοργοι γονεῖοι του να τὸ παχαίνουν, κάθε οἰκονομία θὰ μᾶς φαίνεται κωμικὴ και ἄδικη.

Και σὶά ὄστερα τί σου φταῖνε, κύριε, οἱ φτωχοὶ εἰρηνοδίκεσ για να ξεθυμάνει σ' αὐτοῦσ ή οἰκονομικὴ μανία σου; 'Εκεῖ πὸς να καταργήσεσ ἐκατὸ Εἰρηνοδικεῖα, δέν καταργεῖσ καλύτερα ἐκατὸ βουλευτάδες νᾶχεῖσ μεγαλύτερη οἰκονομία και να κανεῖσ κ' ἕνα πραγματικὸ καλὸ στὸν τόπο σου; "Ολοι πρέπει να θυσιαζόμαστε για τὸ 'Ἔθνος, μὰ και τὸ 'Ἔθνος πρέπει να νοιάζεται ἴσια για ὄλουσ μας. 'Ο ψευτοκόντεσ, καθὼς μᾶς γράφει ο φίλος, κούβλησε στην 'Αθήνα δυόμιση χιλιάδες Κορφιάτεσ. Μὰ κι ο ψευτοκόντεσ, ἂ θυμόσατε, σμιζότανε για οικονομίεσ.

δοξάρων ή χορδῆ, ὅταν φύγει ή σάιττα. Τὰ δάκρυα ὀγκραιναν τὸ ἄχνισμένο πρόσωπό της· και τὰ μαλλιά της ἐρχόνταν μοναχὰ τουσ στὸ μέτωπό της. 'Ο ζωγράφος ἐλάτρεψε με τὸ νοῦ του τήν τρυφερή νεα και λησιμονώντας τῖς ἄλλεσ σκλαβῆσ εἶπε με ταπεινὴ φωνή, γλυκὰ γλυκὰ:—«Καμπάσπη, σ' ἀγάπησα.»

Ἀπτὴν τήν στιγμή ἐφανερῶθηκε ο 'Αλέξαντρος.

Ε'.

«Σ' ἄκουσα» εἶπε με σοβαρότητα κειτάζοντας τὸ ζωγράφος και τὸν ἐσίμωσε. 'Αλλὰ ἐσταμάτησε μπρὸς στην μισοκαμωμένην εἰκόνα στατικῆσ, και τήν ἐφαντάστηκε ζετλειωμένην μ' ἀδιήγητεσ ὀμορφίεσ, θάμασμα για τὸς αἰῶνεσ ὄλουσ. 'Επειτα ἐτήραξε και τήν σκλαβᾶ και ἀπτὴν τήν ὄρα τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ κάστηκε ὀμορφότερο ἀπὸ τήν πανώρηνα νεα, γιατί ἐστοχάστηκε πὸς ή εἰκόνα παρᾶστανε ἕναν ἄσβυστον και αἰώνιον τύπον ὀμορφίεσ, πὸς δέν ἐμελλε να γνωρίσει οὔτε χάλασμα, οὔτε γεράματα, οὔτε θάνατο. Κ' ἐπροτίμησε να κατέχει τή ζωγραφικὴ περσότερο παρὰ τὸ πρωτότυπο, ήθέλησε να δώσει δύναμη τοῦ τεχνίτη για να φανερώσει τὰ πανύψηλα και κατὰβαθα μυστήρια τής ψυχῆσ του, πὸς ο 'Αλέξαντρος τᾶβλεπε ή τὰ ὑποψίαζε, θωρώντας τὸ πλατὺ

Ποῖος μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ βεβαιώσει πὼς κι ὁ Ντελιγιάννης δὲν ἔχει κουβαλήσει ἐδῶ ἄλλους τόσους Γορτύνιους;

Πὼς εἶναι πῶς νομοκρατική ἢ πολιτική τοῦ Ντελιγιάννη ἀπὸ τὴν πολιτική τοῦ Θεοτόκη, κανεὶς δὲν τἀρονιέται. Μὰ αὐτὸ δὲν ὠφελεῖ. Τὴ θέλομε τὴ λεία νομοκρατική, γιατί μονάχα μιά τέια πολιτική θά μᾶς σώσει.

ΤΙΜΑΕΙ

στάληθαι τὴν πρωτεύουσα κι ἐλόκληρο τὸ ἔθνος μᾶς ἢ γκαρδικιὰ ὑποδοχὴ πούγινε στὴ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας.

Ὅσο κι ἂ δούλεψε ὁ Δῆμος κι ὅσο κι ἂ φρόντισαν οἱ διάφοροι ἀρμόδιοι, δὲ μπορεῖ νὰν τἀρνηθεῖ κανένας πὼς γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς δούλεψε περισσότερο ὁ αὐτογέννητος, ὁ μονόσπρωχτος τοῦ κόσμου ἐνθουσιασμός. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ὑποδοχὴ δὲν εἶταν τυπική, ἀλλὰ γκαρδικιὰ.

Ἐνα μοναχὰ μαῦρο σημάδι χαλνοῦσε λίγο τὴν δλόλευκη ἐπιτυχία τῆς ὑποδοχῆς, τὰ χρονογραφήματα τῶν ἐφημερίδων. Ἄν ἔλειπαν κι αὐτά, ἡ ὑποδοχὴ θῆταν ὀλωσδιόλου ἀψεγάδιαστη κι ἀξία τῆς γλυκιάς Βασίλισσας πού γιὰ λίγες μέρες φιλοξένησε ἡ πόλη μᾶς.

Ο ΤΥΠΟΣ

ὁ ἀθηναϊκὸς πᾶει νὰ χρεωκοπήσει μὲ τὰ ἐξασέλιδα καὶ τὰ ὄχτωσέλιδα φύλλα του. Φανταστεῖτε σύφορᾶ! Νὰ ξυπνήσουμε κανένα πρωὶ καὶ νὰ μάθουμε πὼς χάσαμε γιὰ πάντα τὴν «Ἑσπερινή» ἢ τὴν «Ἀθῆνες», ἢ καμιά ἄλλη ὁμοία τους ἐθνικὴ ἐφημερίδα! Προτιμότερο νὰ χάσουμε τὴ Μακεδονία, θὰ πείτε, παρὰ νὰ μᾶς βρεῖ τέτιο ἀναπάντεχο κακό· τὸ ἴδιο λέμε κ' ἐμεῖς κ' εὐχόμεσθε ἀπὸ τὰ κατὰβαθα τῆς ψυχῆς μᾶς νὰ μᾶς φυλάξει ὁ Θεὸς ἀπὸ τέτια μεγάλη συφορά.

Ἄς εἶναι. Τὴν περασμένη Δευτέρα μιλήσαν ὅλοι οἱ διευθυντὲς τῶν τυπωμένων σεντονιῶν ἀπάνου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ὅλοι σκούρα τὰ βλέπουν τὰ πράματα κι ὅλοι τέτια μᾶς τὰ δείξαν μὲ τὰ φωτεινότερα λόγια τους. Κιντυνεὺν ὁ τύπος! Ὁχτοῦ κακὸ πού τὸ πάθαμε! Καὶ τέτιος τύπος μάλιστα σὰν τὸ δικὸ μᾶς! Μόνον αὐτὸς ὁ προδότης, ὁ πωλημένος διευθυντὴς τῆς «Ἑστίας» μᾶς ἄφησε νὰ νιώσουμε μὲ τὰ μασημένα λόγια του πὼς δὲ θὰ ζημιωθεῖ τὸ

ἔθνος μᾶς θὰ ὠφεληθεῖ σημαντικὰ ἂ λείψουν δύο τρεῖς ἢ καὶ περισσότερες πατριωτικὲς ἐφημερίδες, ἀπὸ καῖνες μάλιστα πού τόσο περίφημα καὶ πατριωτικὰ διαχειριστήκανε τὸ Κρητικὸ ζήτημα καὶ τὰ καταφέρναν νὰ στήσουν τὸ Θέρισον σὰν ἀρματωμένο Δόν-Κιχῶτο κατάντικρο σ' ἐλόκληρη τὴν Εὐρώπη.

Ὁ βρυχώμενος λέων τῆς «Ἑσπερινῆς» κ. Καρῶνης δὲν τὴν καυτηρίασε ἀκόμα τὴν προδοσίαν αὐτῆ τῆς «Ἑστίας» καὶ κάνει πολὺ ἀσκημα. Ἔτσι τῆς δίνει θάρρος νὰ μᾶς πῆ καμιά μέρα πὼς μερικὲς ἀπὸ τὴς ἐφημερίδες μᾶς τὰ καταφέρνουν νὰπαντοῦν στὰ μεγάλα τους ἔξοδα μὲ ἐκβιασμούς καὶ μ' ἄλλα τέτια ψιλογγήματα, καὶ τότε τί γινόμεσθε;

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

τὸ σημερινὸ φονοπάζαρο, μελετεῖστε το, χωνεῦτε καλὰ τοὺς φύλους ἀριθμούς του, κ' ἐπειτα φρεχάτε νὰ μᾶς χαιρετήσετε τὸν κ. Χατζίδακι πού βγήκε τὴς προάλλες στὰ «Πάτρια» νὰ μᾶς καταγγεῖλει γιὰ προδότες γιατί, λέει, δημοσιεύοντας τὸ φονοπάζαρο δείχνουμε στοὺς ξένους... πὼς στὴν Ἑλλάδι γίνονται φόνου!

Ἄγκαλὰ κι ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς μᾶς τὸ φώναξε μέσα στὴ Βουλὴ πὼς ἡ Κυβέρνηση του θὰ φροντίσει γιὰ τὴ δημοσίαν ἀσφάλειαν· πού πᾶει νὰ πῆ πὼς δημοσίαν ἀσφάλειαν δὲν ὑπάρχει κι ἂς βουρλίζονται γιὰ τὸ ἐναντίον τὰ «Πάτρια». Οἱ ἴδιοι οἱ φονιάδες, βλέπετε, τὰ διαψεύδουν.

Ὁ «Νουμάς» δηλώνει πὼς τότε θὰ πᾶει νὰ δημοσιεύει φονοπάζαρο, ὅταν πᾶψουν νὰ γίνονται καὶ φόνου. Γι' αὐτὸ δημοσιεύει ἐδῶ καὶ τὸ φονοπάζαρο πούμεινε ὄξω ἀπὸ τὸ περασμένο φύλλο.

Ἐγιναν λοιπόν, πού λέτε, τὴς περασμένες ὄχτω μέρες (ἀπὸ 7—14 τοῦ Ἀπριλίου) σκοτωμοὶ στὴν Ἀθήνα 1 καὶ στὸν Περαιᾶ 1, λαβωμοὶ στὴν Ἀθήνα 5, (ὁ ἕνας στὴ φυλακὴ) στὸ Περαιᾶ 7, στὸν Ἀη-Γιάννη τὸ Ρέντη 1—Κλεψιὲς στὴν Ἀθήνα 6, στὸν Περαιᾶ 3—καὶ μιά ἀπαγωγή στὰ Θρασίονα.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝΕ

μερικοὶ τεμπελογαῖδες τοῦ Ζαχαράτου καὶ φραγκολεβαντινοὶ τῆς Κηθισσῆς τὸ βουλευτὴ Στριφτόμπολα γιατί φοράει, λέει, φουστανέλλες καὶ γιατί μέσα στὴ Βουλὴ μιλάει ἀκόμα γιὰ τὸν Ὀθωνα.

Περασμένη μὸδα καὶ τὰ δύο, σοῦ λένε. Καὶ μὲ τὴ λογική τους αὐτὴ, τὴν τόσο νόστιμη καὶ τόσο

νεωτερικὴ, ὁ Πατρινοὺς λεβεντόγερος καλύτερο θῆταν νὰ καθότανε στὴν Πάτρα καὶ νὰ μᾶς ἐρχόταν ἐδῶ γιὰ βουλευτὴς. Εἶναι, βλέπετε, τόσο ἀρμονικὰ ὅλα μέσα στὴ Βουλὴ πού μοναχὰ ἡ φουστανέλλα τοῦ Στριφτόμπολα τὴ χαλνᾶει τὴν ἀρμονίαν!

Κι ὅμως ἴσα μὲ σήμερα ἀπὸ τοὺς καινούριους βουλευτάδες μόνον ὁ Στριφτόμπολας τίμησε καὶ τὴ φουστανέλλα καὶ τὴν ἐπικρατῆα του μέσα στὴ Βουλὴ. Μὲ τὰ λόγια πού εἶπε τὴς προάλλες, τὰ δυνατὰ, τὰ πατριωτικὰ καὶ τὰ τίμια λόγια, πού μακάρι νὰν τἀκούγανε καὶ νὰν τὸ νιώθανε ὅλοι οἱ Ρωμιοί, ἀπόδειξε πὼς ἕνας ἀπλοϊκὸς φουστανέλλας ἀξίζει ὅσο χίλιοι στενοβρακάτοι ῥήτορες. Θυμήθηκε στὸ λόγο του καὶ τὰ χρόνια τοῦ Ὀθωνα. Μὰ κι αὐτὸ γιὰ τιμὴ του μπορεῖ νὰν τὸ λογαριάσει κανεὶς. Ὀθωνιστὴς εἶταν πρὶ διωχτῆ ὁ Ὀθωνας κι Ὀθωνιστὴς μένει κ' ὕστερ' ἀπὸ τέσσα χρόνια. Μένει δηλαδὴ καροφωμένος σὲ μιά ἰδέαν καὶ δὲν ἔχουν ἄδικο νὰ παραξενεύονται μαζί του ὅσοι δὲν ἔχουν καμιά ἰδέαν καὶ γνώμη, ἢ κι ἂν ἔχουν, ἐνοοῦν νὰν τὴν ἀλλάζουν καθὲ δευτερόλεπτο.

Ἡ ΑΓΑΠΗ

Παιδάκι ὀρφανὸ πατέρημο σ' ἕνα ἀγκωνάρι περίλυπο στεκότανε ζητώντας ἀπὸ τοὺς διαβάτες ἐλεημοσύνη. Κανεὶς δὲν ἔριχνε ματιὰ σπλαχνικὰ σὲ δαῦτο. Ὅλοι περνοῦσανε χαρούμενοι νὰ πᾶν στὴν Ἀγάπη, νὰ προσκυνήσουν, κρατώντας στὸ χέρι τὴς λαμπάδες· μονάχα αὐτὸ τὸ δύστηνο ἐκλαίγε τὴν ἐρημιὰ του κ' ἔλεγε:

— Θέ μου, γιατί μοῦ πῆρες τὴ μάννα καὶ τὸν πατέρα μου καὶ μ' ἄφησες μόνον κ' ἐρημιὰ στὸν κόσμο; Ποῖος θὰ μὲ φροντίσει καὶ ποῖος θὰ μὲ προστατέψει; Ἄχ, νὰν τοὺς εἶχα, πὼς θάμουναν κ' ἐγὼ σήμερα χαρούμενο μὲ τὰ καινούρια μου ρούχα καὶ μὲ τὴ λαμπάδιτσα μου στὸ χέρι!..

Κ' ἐκλαίγε, ἐκλαίγε τὸ δύστηνο, μὰ κανεὶς δὲ γύριζε νὰν τὸ κοιτάξει.

Ἐνα ἄλλο μικρὸ, συνομιληκὸ του, στεκόταν ὄρα κοντὰ του καὶ ἰκόνουγε καταπιεσμένο.

— Μὴν κλαῖς, τοῦ λέει. Ἐχω μάννα καὶ πατέρα φτωχοὺς, μὰ τρέμουν γιὰ μένα καὶ δὲ θὰ μοῦ χαλάσουν τὸ χατήρι νὰ σὲ κάνω ἀδερφοῦλη μου. Σήκω, πᾶμε σπῆ.

Μὰ τὸ δύστηνο φοβότανε μὴν τὸ διώξουν καὶ δὲν ἤθελε νὰ πᾶει. Μὲ τὸ στανὸ τὸ πῆρε ἀπὸ τὸ

μέτωπο τοῦ ζωγράφου, τὴ θολὴ τῶν ματιῶν του λαμπράδα. Ἐνα αἰσθημα τρυφερὸ ἐπλημμύρισε τὴν καρδιὰ τοῦ ἥρωα, μιά ἀπέραντη εὐτυχία, μιά ἀδιήγητη συγκίνηση, καὶ ἐκατάλαβε πὼς ὑψηλότερη ἦταν ἡ γενναιοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη παρὰ ἡ ἀντρεία, ὁ ῥόθος καὶ τὰ ἀρματωμένα ἀσκήρια.

«Συμπάθησε» ἐπαρακάλεσε δακρυσιμένη ἡ Καμπάσπη· «ἐσφαλε, μὰ τίποτα δὲν ἐστάθηκε· ρώτα τὴς σκλάβες.»

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια του ἐπηγαινοέρχονταν ἀπὸ τὴν εἰκόνα στὴν Καμπάσπη κ' ἐλαμπαν.— «Ἀπελλῆ» εἶπε σὲ λίγο ἀτόλμησες ὅ,τι κανένας δὲ θὰ ἀποκοτοῦσε· πάλι πίσω δὲν ἐφοδῆθηκες τὸ νικητὴ τοῦ Δαρείου καὶ μάλιστα τὴν τὸν ἔβρισες.»

Καὶ ὁ Ἀπελλῆς ἀποκρίθηκε ταρκαγμένος, κοιτάζοντας τὴν εἰκόνα καὶ τὴν Καμπάσπη πού ἐκλαίγε μὲ δάκρυα θερμά:— «Εἶμαι παρτέτοιμος νὰ πεθάνω, Ἀλέξανδρε. Ἡ σκλάβαν ἀφτὴ δὲν ἐφταιξε· ἀλλὰ ἄφησέ με νὰ τελειώσω τἀριστοῦργημα· εἶνε κρῖμα νὰ χάσει ὁ κόσμος καὶ τὸν Ἀπελλῆ καὶ τὸ ἔργο.»

Ἄ ἡ τέχνη σου σὲ γλυτώνει» ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ Ἀλέξανδρος κ' ἐθάμαζε μέσα του τὸ ζωγράφου, πού ἀτάραχος ἔβλεπε μπροστὰ του τὸ θάνατο, ἀγαπῶντας καλύτερα παρὰ τὴ ζωὴ του τὴν

τέχνη του. Κ' ἐγεννήθηκε στὴν παλληκαριστιὰ ψυχὴ του ἕνας πόθος τρισεύγερος νὰ προσπερνᾶσει τὸ ζωγράφου στὴ δύναμη τῆς ψυχῆς καὶ στὴ γενναιοσύνη, ἕνας πόθος νὰ θυσιάσει πολυτίμητους θησαυροὺς γιὰ τὴν τέχνη, τὸ ἴδιο του τὸ εἶναι, τὸ στεφάνι τῆς νίκης, ὅλα τέλος κι' ἀφτὴν τὴν καρδιὰ του. Συνεπαρμένος ἀπὸ τὰ φλογερά του αἰσθήματα εἶπε:— «Ἀπλοϊκὸς ἦμουν, ἀφοῦ ἐστοχάστηκα πὼς θὰ ἴδεις τὴν Καμπάσπη γυμνὴν χωρὶς νὰ τὴν λατρίψεις. Τί ἐλαγάριασε ποτὶ ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ὡμορφίαν ὁ Ἑλλητισμός ὅλος;» Κ' ἐχαμογέλασε στὸ νοῦ του ἡρωαν οἱ βρισίες πού ὁ Δημοσθένης εἶδνε τοῦ Φίλιππου, τοῦ πατρός του, ὅλο τὸ φέρισμα τῆς σιλαβωμένης Ἑλλάδας πού τὸν εἶχε γιὰ βάρβαρο κατακτητὴ, γιὰ ἀλλόφυλο γίγαντα· γιὰ τύραννον ἐνοῦ λαοῦ ἀστενισμένου ἐξαιτίας τῆς ἰδανικῆς ζωῆς, τῆς ἀγάπης γιὰ τὰ γράμματα καὶ γιὰ τὴν ἀνέβρετη καλλονή. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀπελλῆς μπροστὰ του τῶχε ξεστομίσει, ὅταν στανικῶς τὸν ἐφεραν στὴν παρουσία του. Μὰ ὁ ἥρωας ἐποθοῦσε ν' ἀποδείξει πὼς ἦτον Ἕλληνας καὶ ὁ ἴδιος, πὼς εἶχε γκαρδιωμένα τὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, πὼς ἐσάρκωνε τὴν ἱστορίαν τῆς καὶ τὰ ἰδανικὰ ἐνοῦ Περικλή. Ἦθελε ν' ἀποδείξει τοῦ Ἀπελλῆ πὼς ἐγνώριζε τί ἀξίζει ἡ τέχνη.

Κακοφρανισμένος ἐπρόστεισε:— «Ὁ ἔρωτας μου δὲ θᾶνε μικρὴ πλερωμὴ γιὰ τὸ ἔργο σου· σοῦ χαρίζω τὴν Καμπάσπη, δὲν ἐδούλεψες χάρισμα τὸν Ἀλέξανδρο.»

Ὁ ζωγράφος ἀνατρίχιασε. Εἶχε ὄρεξη νὰ λατρίψει τὸ βασιλεῖα, νὰ μὴ δεχτῆ τὸ πολυτίμητο δῶρο· οἱ σκλάβες ἐκοίταζαν σαστισμένες ἢ μίαν τὴν ἄλλην, καὶ ὁ ἥρωας ἀκλόουθησε τὴν ὁμιλίαν του:— «Ἀλλὰ θὰ ζωγραφίσεις καὶ μένα· καὶ θὰ κρεμαστεῖ ἡ εἰκόνα σου στὸ ναὸ τῆς Ἀρτεμῆς· τῆγαλμά μου τὸ χύνει ὁ Ἀῤῥσιππος χαλκωμᾶτινιο, ἡ τέχνη σου ὅμως θὰ μὲ εἰκονίσει καλλίτερα. Ἀφτὴ εἶνε ἡ θελήσῃ μου.»

Κ' ἐπειτα στρέφοντας πρὸς τὴ σκλάβαν εἶπε:— «Τώρα εἶσαι δική μου. Στὸ σπῆτι τοῦ βασιλεῖα τῆς τέχνης θυμώσουν τὸν Ἀλέξανδρο πού σ' ἐλάτρευε· τὸ σκῆφτρο τῆς Μακεδονίας τῶχω λαμπρύνει μὲ πολλὰ πετράδια ἀξέτιμωτα, ἐσύ ἦσουν τὸ καλλίτερον.»

(Στᾶλλο φύλλο τελειώνει)